

Beslutningsforslag nr. B 181. Fremsat den 6. april 2001 af Knud Erik Hansen (SF), Anne Baastrup (SF) og Jes Lunde (SF)

Forslag til folketingsbeslutning

om hensyntagen til flygtninges ønsker og baggrund ved boplacering

Folketinget pålægger regeringen at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de fornødne administrative ændringer, således at

- de hensyn til flygtningene, der er angivet i boligplaceringsbekendtgørelsens § 14, går forud for lovens regler om fordeling af flygtninge til kommunerne (kommunernes kvoter),

- flygtninge får mulighed for at klage over boplacering, og at de ligeledes får mulighed for at anke et afslag, og
- flygtninges muligheder for efter boplacering at skifte kommune forbedres ved, at kommunernes efterfølgende kvoter justeres i forhold til flytninger, eller det sikres, at den modtagne kommune bliver kompenseret økonomisk.

Bemærkninger til forslaget

Med integrationsloven blev det vedtaget, at flygtninge skulle boplaceres rundt i alle landets kommuner. Det har som fordel, at alle kommuner bidrager til at løse opgaven med at støtte flygtninge, så de kan blive integreret i det danske samfund.

Overholdelse af konventioner

Det er imidlertid ikke uproblematisk med en sådan ordning. Den er efter forslagsstillernes opfattelse i modstrid med principperne i menneskerettighedskonventionerne.

FN's komiteer for henholdsvis racediskrimination og menneskerettigheder har begge i deres seneste rapporter om forholdene i Danmark udtrykt tydelig bekymring over den danske praksis med tvangsplacering af flygtninge og mener, at den er problematisk i forhold til menneskerettighedskonventionerne. De henstiller begge, at Danmark sørger for, at praksis for placering af flygtninge sker i overensstemmelse med konventionerne.

Denne udmelding kan bedst forstås sådan, at ordningen i sig selv ikke er i modstrid med konventionerne, men at det er afgørende, hvordan ordningen praktiseres – underforstået, at den skal praktiseres i forhold til flygtninges ønsker og behov. Da ordningen er ny og der først inden for de seneste måneder er kommet rapporter, der dokumenter, hvorledes ordningen har fungeret, har de to komiteer ikke haft mulighed for at vurdere ordningen.

Regler for hensyntagen til flygtninge

Over for flygtningene kan ordningen have som konsekvens, at de mistrives, hvis de bliver placeret, hvor de ikke får tilgodeset deres behov og ønsker. Det kan have stor betydning for deres integration, idet der er fare for, at de reelt ikke får brugt og udviklet de ressourcer, de har for at kunne komme til at fungere fuldt ud i det danske samfund. Det hæmmer integrationen, hvis en flygtning bliver placeret et sted, hvor denne ikke kan bygge videre på sin uddannelse. Det hæmmer også, hvis flygtningen bliver placeret langt væk fra familie og slægtninge, der kan være værdifulde

bindeled mellem den kultur, flygtningen kommer fra, og det danske samfund.

Det har man i lovgivningen søgt at tage højde for ved at præcisere, hvilke hensyn til flygtninge man skal tage hensyn til ved boplacering. I dem indgår, at man skal tage hensyn til sproglig og kulturel baggrund, uddannelsesmæssige og faglige kvalifikationer og behov, familiemæssige eller anden tilknytning til personer, der bor i Danmark, eventuelle særlige behov, herunder behov for speciel behandling og særlige ønsker. Der indgår også, at man om muligt skal søge at placere flygtninge i kommuner, hvor der i forvejen er flygtninge fra samme oprindelsesland.

I praksis vil der uundgåeligt være situationer, hvor det ikke er muligt både at tage hensyn til flygtninges ønsker og behov og til de årligt aftalte kvoter for kommunerne. Der er derfor i boplaceringsbekendtgørelsen (§ 13, stk. 2) indføjet en mulighed for at placere flygtninge i kommuner, der ikke har kvoter, eller hvor kvoterne er opbrugt.

De personer, der boplaceres, er flygtninge efter udlændingelovens § 7 (konventions- og de facto-flygtninge) og § 8 (kvoteflygtninge), og en stor del af de personer, der får opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9. Familiesammenførte boplaceres ikke, medmindre de følger en flygtning, der boplaceres. Der anvendes i denne sammenhæng betegnelsen flygtninge for alle, der skal boplaceres, uanset at de personer, der får opholdstilladelse efter § 9, normalt ikke betegnes som flygtninge.

Prioritering mellem kvoter og hensyn til flygtninge

Det har imidlertid vist sig, at det især sidst på året er vanskeligt at tage de nødvendige hensyn til flygtningene og samtidig holde sig inden for de aftalte kvoter.

Der er i lovgivningen ikke angivet, hvorledes der skal prioriteres mellem hensyn til flygtninge og kvoter.

Den mulighed, der ligger i boplaceringsbekendtgørelsen § 13, stk. 2, om at placere uden for kvoterne, har heller ikke været tilstrækkelig. Det kan skyldes, at

den ikke er brugt tilstrækkeligt. Den er f.eks. brugt færre gange i 2000 end i 1999.

Det kan også skyldes begrænsningerne i den. Den giver adgang til at bryde kvoterne i særlige tilfælde, når det er nærtstående familiemedlemmer og personer, der er i pleje. Dens formulering er således mere snæver end de almindelige kriterier, hvor der ikke er formuleret en prioritering mellem kvoter og hensyn til flygtningene.

Det er her et særligt problem, at en del kommuner, der i forvejen har mange flygtninge, har en nulkvote og derfor normalt ikke skal modtage flygtninge. Det vil selvsagt ofte være i de kommuner, at flygtninge har familie, slægtninge eller andre personer, de har tilknytning til.

Klageadgang

Udlændingestyrelsen genoptager normalt ikke en sag, medmindre der er nye oplysninger. Det betyder, at klager over placeringer, hvor der ikke er taget hensyn til flygtninges ønsker og behov, normalt bliver afvist i Udlændingestyrelsen. Flygtninge er da ifølge loven afskåret fra at klage til anden administrativ myndighed (udlændingelovens § 53, stk. 1). Det betyder i praksis, at flygtninge ikke kan klage, uanset at der skulle være begået en fejl.

Flygtninge får ingen oplysninger om, at de kan bede Udlændingestyrelsen om at genoptage deres sag, hvis alle relevante oplysninger ikke er lagt til grund for afgørelsen.

Efter at boligplacering har fundet sted, kan der i særlige tilfælde finde flytning fra en kommune til en anden kommune sted. Det kan ske, hvis den pågældende flygtning selv finder arbejde og bolig og ikke er afhængig af integrationsydelsen, og ved at frivillige aftaler indgås mellem kommunerne. I særlige tilfælde kan en kommune pålægges at overtage en flygtning og dermed integrationsansvaret.

Et kommunalt afslag til en flygtning, som ønsker at flytte, kan ankes til Det Sociale Nævn i pågældende amt (i Københavns Kommune til Den Sociale Sikringsstyrelse). Afgørelser herfra kan ankes til Den Sociale Ankestyrelse. Der foreligger kun få afgørelser, og de har været restriktive i forhold til flygtningen.

Flygtningen kan gå til Ombudsmanden eller domstolene. Men da en sådan proces er tidkrævende, vil der ofte gå en stor del af de tre år, flygtningen skal være boplaceret.

Erfaringer med boplacering og hensyntagen til flygtningene

Der er i november 2000 offentliggjort to erfaringsopsamlinger med integrationsloven, den ene fra PLS RAMBØLL »Integration i praksis – Kommunernes første erfaringer med integrationsloven« og den anden fra COWI »Udlændinges egen opfattelse af deres situation og integrationsprocessen i Danmark«. I februar 2001 har Nævnet for Etnisk Ligestilling udgivet rapporten »Boligplacering af flygtninge efter integrationsloven«. Denne undersøgelse er gennemført af Socialforskningsinstituttet (SFI). Alle 3 rapporter er omdelt i Retsudvalget som henholdsvis alm. del – bilag 182 (PLS RAMBØLL og COWI) og 401 (SFI).

Alle undersøgelser viser, at der er markante problemer med hensyntagen til flygtninges ønsker og behov ved boplaceringen.

I rapporten »Udlændinges egen opfattelse af deres situation og integrationsprocessen i Danmark« (COWI, alm. del – bilag 182) giver 26 pct. af flygtningene udtryk for utilfredshed med deres boplacering. Det hedder bl.a. i rapporten:

Flere blandt den gruppe af flygtninge, der er blevet interviewet i denne undersøgelse, giver udtryk for, at de finder det meget beklageligt, at de ikke har større indflydelse på, hvor de må bo. Flere har i den forbindelse sagt, at de følte sig fastholdte til den kommune, de er blevet placeret i. Dette er specielt tilfældet i de små kommuner.

En enkelt udtrykker sig således:

»Jeg troede, at det var et frit land, jeg var flyttet til, men det at jeg ikke selv må bestemme, hvor jeg bor giver mig et andet indtryk« (Flygtning, mindre kommune).

Utilfredsheden med fordelingen kommer især til udtryk blandt gruppen af flygtninge med en videregående uddannelse og er typisk begrundet i, at de ikke kan få øje på, at der er tilstrækkelig gode muligheder for at få et job inden for deres fagfelt i den pågældende mindre kommune og/eller for at videreudanne sig. Herudover peger denne gruppe ligeledes på fraværet af tilgang til litteratur, aviser og internetforbindelse på enten engelsk eller på deres eget sprog. De har således svært ved at følge med i, hvad der sker i den danske offentlighed og internationalt.

Herudover bliver de manglende muligheder for at benytte kollektiv transport fremhævet som et minus i forhold til at blive boligplaceret i de mindre kommuner. Det forhold, at der kun afgår et meget begrænset antal busser om dagen til de større eller mindre omkringliggende byer, får flere af de interviewede til at

F. t. beslutn. vedr. flygtninges ønsker og baggrund ved boplacering

føle sig ekstra isoleret i de pågældende kommuner og boligområder.

Endelig oplever flere af flygtningene, at deres netværk i de mindre kommuner er begrænset, og at det kan været svært at komme i tale med de bosiddende danskere. Det bliver især fremhævet som et problem af de flygtninge, der har været igennem traumatiske oplevelser i deres hjemland, og som har brug for lige-sindede til at tale det igennem med.

Dækkende for de overfor anførte problemer ved at bo i en mindre kommune siger en af de interviewede:

»Jeg bryder mig ikke om at være tvunget til at bo det samme sted i 3 år, ikke fordi jeg ikke kan lide byen. Mulighederne for at finde et arbejde er små. Sprogskolen er dårlig, og det er meget svært at komme i kontakt med danskerne. Jeg er utilfreds, men det har ikke noget at gøre med, hvor jeg bor, men hvad mulighederne er. Jeg føler mig psykisk syg her. I mit hjemland havde jeg en butik og mødte mange mennesker. Her føler jeg mig indelukket.« (Flygtning, mindre kommune).

I rapporten »Boligplacering af flygtninge efter integrationsloven« (Nævnet for Etnisk Ligestilling og SFI, jf. alm. del – bilag 401) har man registreret utilfredshed blandt 14 pct. af flygtningene. Da metoden, der er anvendt, bygger på indirekte oplysninger, kan tallet være større og er således ikke i modstrid med de 26 pct., som COWI-undersøgelsen angiver.

I rapporten har man opgjort, hvilke forhold der er utilfredshed med i forhold til de kategorier af hensyn, som Udlændingestyrelsen skal tage i betragtning ved boplacering, og der sammenfattes på følgende måde:

- 150 af de 633 utilfredse flygtninge mener, at der ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til den sproglige og kulturelle baggrund, herunder muligheden for at etablere et netværk med andre udlændinge med en tilsvarende baggrund. De fleste af disse befinder sig i små kommuner med en meget lille flygtningegruppe. Men også i de mellemstore kommuner kendes problemet, mens store kommuner næsten altid kan opfylde det behov.
- 45 flygtninge mener ifølge integrationsmedarbejderne, at der ikke er taget hensyn til flygtningenes uddannelsesmæssige og faglige kvalifikationer og behov. Dette tal er bemærkelsesværdigt lavt. Ifølge COWI's undersøgelse er det et af hovedproblemerne, at mange med uddannelse er placeret langt fra uddannelsessteder og kulturliv (COWI, 2000).
- 319 flygtninge mener, at der ikke er taget hensyn til familiemæssige eller anden tilknytning til personer bosat i Danmark. Dette er overhovedet det største problem. Nogle af disse er sikkert placeret i nabo-

kommuner, i andre tilfælde har Udlændingestyrelsen antagelig vurderet, at familierelationen ikke var tæt eller væsentlig. Men det forekommer også, at nyttilkomne flygtninge placeres i en anden landsdel end der, hvor deres nære familie bor.

- 25 flygtninge mener, at der ikke er taget hensyn til særlige behov, herunder behov for speciel behandling. Rundringningen til kommunerne giver indtryk af, at der er mange flere sager, hvor fysisk og især psykisk sygdom spiller ind og gør en boligplacering langt fra behandlingstilbud, familie eller andre med samme baggrund problematisk.
- 27 flygtninge har særlige ønsker. Her kan være rubriceret flygtninge, som f.eks. ønsker at bo i nærheden af et tempel, eller der kan være tale om specielle sager (se afsnit 4.4).
- Ved 142 utilfredse har integrationsmedarbejderne vurderet, at grundene hertil ikke kommer ind under de personlige forhold, der er nævnt i loven. Dette kan omfatte flygtninge, som giver udtryk for, at de ikke har mulighed for at opbygge netværk, selv om der er andre med samme nationale og/eller kulturelle baggrund, men fordi der ikke er nogen på samme alder eller med samme ægteskabelige status. (En gammel mand, hvor der kun er unge familier, en ung, hvor der kun er midaldrende, eller en enlig kvinde, hvor der kun er familier eller enlige mænd). Eller andre som giver udtryk for, at det er for dyrt at bo på landet, eller der er for lidt status forbundet med det.

Hvis utilfredsheden er 26 pct. som angivet i COWI's rapport, vil ovenstående tal i gennemsnit skulle ganges med ca. 2.

Rapporten viser også, at kvoteflygtninge i høj grad bliver ramt af forkerte placeringer i forhold til deres tilknytning til familie og slægtninge. Det rammer ekstra hårdt, idet de netop er blevet udvalgt til at komme til Danmark, fordi de havde relationer i Danmark og i flere tilfælde også forventede, at de kunne hjælpe dem, når de kom til Danmark. Der er i rapporten eksempler, hvor flygtninge er placeret 2-300 km væk fra familie og slægtninge.

Erfaringer med muligheder for at klage eller flytte

Ifølge de erfaringer, der er samlet op i rapporten (Nævnet for Etnisk Ligestilling/SFI, alm. del – bilag 401) »Boligplacering af flygtninge efter integrationsloven«, er det meget vanskeligt for en flygtning at få lov til at flytte. Han eller hun er i praksis låst fast der, hvor de bliver placeret. Der står bl.a. i rapporten:

Når Udlændingestyrelsen afviser at genåbne en boligplaceringssag, lyder begrundelsen ofte, at flytning

er et mellemkommunalt anliggende. Der er da også tale om, at regelsættet om boligplacering angiver nogle omstændigheder, hvorunder en kommune skal acceptere at overtage integrationsansvaret fra en anden (se afsnit 2.1 og 2.2.8). Det gælder, hvis flytningen er af væsentlig betydning for den pågældende udlændings integrationsforløb, eller hvis særlige personlige forhold i øvrigt taler herfor. Der er ikke tale om, at de personlige forhold i flyttereglerne modsvarer de, der oprindeligt er nævnt i forbindelse med boligplaceringen. Der er væsentlig færre forhold, der kan føre til, at en kommune ikke kan afvise at modtage en flytning.

Der finder flytninger sted mellem kommuner, men der er en generel tendens til, at kommunerne fortolker reglerne snævert, måske ansporet af, at der ikke sker en regulering af kvoter, hvis en flytning modtages fra en anden kommune. Mange kommuner fortolker flyttereglerne i retning af, at en boligplacering står ved magt, hvis ikke nye oplysninger er fremkommet, efter at den oprindelige afgørelse er truffet. Hermed opstår et »huk« mellem Udlændingestyrelsens afgørelser og flyttereglerne. Hvis Udlændingestyrelsen i første omgang ikke har valgt at lægge vægt på et bestemt forhold, kan det vise sig umuligt at få ændret boligplaceringen uanset omstændighederne i øvrigt. Det kan være umuligt at få genoptaget sagen hos samme instans med henvisning til, at der ikke foreligger nye oplysninger. Det kan også vise sig umuligt at få en anden kommune til at overtage integrationsansvaret, enten fordi dette forhold ikke er omfattet af flyttereglerne, eller igen fordi der ikke foreligger nye oplysninger. Endelig er der flygtninge, som har nogle vanskeligheder, der knytter sig til boligplaceringskommunen (se afsnit 4.4), og så bliver det afgørende at flytte væk fra en kommune. Her opstår et andet hul, fordi flyttereglerne bliver fortolket derhen, at flytningen skal have en særlig tilknytning til tilflytningskommunen for at få tilladelse til at flytte, og kommuner afviser at modtage en flytning fra en anden kommune, hvis flytningen ikke har nogen begrundelse for at ville flytte til netop denne kommune.

Flyttereglerne kan således ikke i den nuværende udformning fungere som et korrektiv til en ugennemtenkt boligplacering, der ikke tager behørigt hensyn til en flygtninges personlige forhold.

Udlændingestyrelsen fik i de første 8 måneder 47 anmodninger om omgørelse af en boplacerings. 17 af disse blev genoptaget, og 9 blev ændret.

Blandt de utilfredse, der når frem til at søge om at flytte, er der ifølge de lidt usikre tal under $\frac{1}{4}$, der får lov til at flytte. Indregnes også alle dem, der er utilfredse, og som ikke søger, er det under $\frac{1}{10}$, der får lov

til at flytte. Tallene er usikre, og andelen kan være betydeligt mindre. I rapporten (Nævnet for Etnisk Ligestilling/SFI) »Boligplacering af flygtninge efter integrationsloven« skriver man herom:

Vi spurgte også, om der i kommunen har været sager, hvor en flytning ønsker at blive overført til en anden kommune. Det har der været i 58 pct. af kommunerne (dvs. 150 kommuner). Antallet af sager er 414 i alt eller godt 8 pct. af de 5000 boligplacerede.

Kommunernes Landsforening har også udsendt et spørgeskema til kommunerne om boligplacering (Kommunernes Landsforening, 2000).

På et spørgsmål om, hvorvidt kommunerne har været udsat for, at boligplacerede flygtninge har givet udtryk for ønske om at flytte fra kommunen, tilkendegiver $\frac{1}{3}$ af kommunerne, at der i høj eller nogen grad udtrykkes ønske om at flytte til en anden kommune, mens $\frac{2}{3}$ siger, at det slet ikke eller kun i mindre grad forekommer. Ifølge samme undersøgelse tilkendegiver næsten 4 ud af 5 kommuner, at under 2 pct. af flygtningene er flyttet fra kommunen.

Ønsker om flytning og effektuerede flytninger er imidlertid ikke et særlig godt parameter for måling af utilfredshed med boligplaceringen. Det er ikke sikkert, at alle ønsker om flytning bliver fremsat på grund af den ovenfor beskrevne usikkerhed, som mange flygtninge oplever. Nogle flygtninge forsøger selv at få en aftale med en anden kommune uden at informere egen kommune. Antallet af effektuerede flytninger er slet ikke oplysende i forhold til den oplevede utilfredshed, da det er overordentlig vanskeligt at få tilladelse til at flytte.

På baggrund af ovenstående er der basis for at konkludere, at mindst 13 pct. og sandsynligvis flere flygtninge er utilfredse med den placering, som de er blevet tildelt. Godt 8 pct. har så stærkt et ønske og så stor tiltro til, at flytning kan lade sig gøre, at de vælger at forsøge at få kommunen til at engagere sig i en flyttesag.

Der er ingen konkrete opgørelser over, hvor mange der selv flytter uden at inddrage kommunerne.

Hvis en flytning flytter uden tilladelse, kan kommunalbestyrelsen i tilflytningskommunen ifølge § 32 i integrationsloven bestemme, at integrationsydelsen skal nedsættes eller ophøre helt. Endvidere kan flytning uden tilladelse få konsekvenser for opholdstilladelsen: Efter integrationsperiodens ophør kan flytningen søge tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingelovens § 11, stk. 5 angiver, at meddelelse heraf er betinget af, at den pågældende udlænding har gennemført et tilbudt introduktionsprogram eller et forløb, der kan sidestilles hermed.

Det kan derfor blive alvorligt for såvel flygtninge som deres familie, hvis de finder forholdene så utilfredsstillende, at de vælger at flytte uden om kommunerne. Det kan vise sig at blive et alvorligt problem, når den 3-årige integrationsperiode er overstået.

Vurdering

Det er forslagsstillernes vurdering, at Danmark med sin praksis ikke lever op til kravet om, at flygtninge har ret til frit at bosætte sig, at flygtninge rammes uacceptabelt hårdt, når kvoterne går forud for hensyn til deres ønsker og behov, og at det kan få alvorlige konsekvenser for integrationen, når man placerer flygtninge forkert.

Det er derfor forslagsstillernes vurdering, at der med baggrund i de erfaringsopsamlinger, der er lavet, er brug for at ændre reglerne for boplacering, så praksis kan tilgodese både hensyn til konventionerne og hensyn til flygtningene.

Regler for visitering

Udlændingestyrelsen har ifølge integrationsloven til opgave at foretage visiteringen af hver enkelt flygtning til en kommune i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse (§ 10, stk. 1). I § 11 er kriterierne herfor opregnet:

1. Kommunekvoten,
2. Flygtningens personlige forhold og
3. Forholdene i kommunen.

Der er ikke angivet nogen vægtning eller prioritering af de 3 kriterier.

Visiteringsreglerne er uddybet i boligplaceringsbekendtgørelsens §§ 13 og 14. De gengives her i sin helhed, fordi disse paragraffer er grundlaget for Udlændingestyrelsens visiteringspraksis.

§ 14 angiver, hvilke personlige forhold og hvilke forhold i kommunen der skal tilgodeses:

Udlændingestyrelsen skal ved afgørelser om visitering navnlig lægge vægt på den pågældende flygtningens

1. sproglige og kulturelle baggrund, herunder muligheden for at etablere et netværk med andre udlændinge med en tilsvarende sproglig og kulturel baggrund,
2. uddannelsesmæssige og faglige kvalifikationer og behov,
3. familiemæssige eller anden tilknytning til personer, der bor i Danmark,
4. eventuelle særlige behov, herunder behov for speciel behandling og
5. særlige ønsker.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen skal endvidere ved afgørelser om visitering lægge vægt på den enkelte kommunes og omkringliggende kommuners

1. beliggenhed og størrelse,
2. arbejdsmarkeds- og uddannelsesforhold,
3. befolkningssammensætning og
4. behandlings- og institutionstilbud.

§ 13, stk. 2 angiver, i hvilke tilfælde kommunekvoterne kan brydes:

Hvis en flygtning har en særlig tilknytning til en kommune som følge af, at den pågældende inden meddelelse af opholdstilladelse har været anbragt på en institution eller i familiepleje i kommunen eller har nærtstående familiemedlemmer, der er bosat i kommunen, eller der foreligger andre ganske særlige forhold, kan en flygtning visiteres til en kommune, som efter de aftalte eller fastsatte kommunekvoter ikke skal modtage og boligplacere flygtninge, eller til en kommune, som efter sin kvote ikke skal modtage yderligere flygtninge.

Klageadgang:

§ 53, stk. 1 i integrationsloven angiver, at Udlændingestyrelsens afgørelser om visitering ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Flytteregler:

Efter at boligplacering har fundet sted, er det i særlige tilfælde muligt at flytte fra en kommune til en anden kommune. Det kan ske, hvis den pågældende flygtning selv finder arbejde og bolig og ikke er afhængig af integrationsydelsen, og ved at frivillige aftaler indgås mellem kommunerne. I særlige tilfælde kan en kommune pålægges at overtage en flygtning og dermed integrationsansvaret.

Integrationsloven § 18, stk. 2, angiver, hvornår det skal finde sted:

Kommunalbestyrelsen i den kommune, hvortil udlændingen flytter, skal overtage ansvaret for introduktionsprogrammet, hvis flytningen er af væsentlig betydning for den pågældende udlændings integrationsforløb, eller hvis særlige personlige forhold i øvrigt taler derfor.

Afgørelser efter denne paragraf kan ankes til Det Sociale Nævn i pågældende amt (i Københavns Kommune til Den Sociale Sikringsstyrelse). Afgørelser herfra kan ankes til Den Sociale Ankestyrelse.

Hvis en flygtning flytter uden tilladelse kan kommunalbestyrelsen i tilflytningskommunen ifølge § 32 i integrationsloven bestemme, at integrationsydelsen skal nedsættes eller ophøre helt. Endvidere kan flytning uden tilladelse få konsekvenser for opholdstilladelse.

delsen: Efter integrationsperiodens ophør kan flygtningen søge tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingelovens § 11, stk. 5, angiver, at meddelelse heraf er betinget af, at den pågældende udlænding har gennemført et tilbudt introduktionsprogram eller et forløb, der kan sidestilles hermed.

Ovenstående beskrivelse af reglerne for visitering er hentet fra rapporten: »Boligplacering af flygtninge efter integrationsloven« (Nævnet for Etnisk Ligestilling og SFI).

Det er forslagsstillernes opfattelse, at flygtninge som udgangspunkt bør have et frit boligvalg, hvad der også svarer til de konventioner, Danmark har tilsluttet sig. Skal dette tilpasses ønsket om at fordele opgaverne på alle kommuner, forudsætter det, at loven admi-

nistreres sådan, at der tages hensyn til flygtninges ønsker og forhold, og at flygtninge har adgang til at klage over en boligplacering.

Tre undersøgelser fra henholdsvis PLS RAMBØLL, COWI og Socialforskningsinstituttet viser, at flygtninge i betydeligt omfang ikke placeres efter deres ønsker og baggrund. De viser endvidere, at det er meget vanskeligt for flygtninge at få ændret en foretaget placering.

Det er derfor forslagsstillernes opfattelse, at det er bydende nødvendigt at få ændret praksis - både af hensyn til flygtningene, og for at Danmark kan leve op til flygtningekonventionen krav om, at flygtninge frit skal kunne bosætte sig.

Skriftlig fremsættelse

Knud Erik Hansen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om hensyntagen til flygtninges ønsker og baggrund ved boplacering.

(Beslutningsforslag nr. B 181).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.